מדיים פייד מייל. כ) שם 🐧 ריותה עשונ ג) ולהמג ש: מהן, כ) כם התנ, וומס מענירין: סס קנוב ו) וועי בסום: לקמן לה: ד"ה ונפחת וכיכמות מכן ד"ה פתסו. ו) שכת קנו: [וש"כן, ח ולקכן וון, כו נטכן, ין למונן תון, לון ופפחים פה. כניילן, ל) וולפניני שם לימלון, מו נלקמן לוון, ב) וכירוכין ונו, כל) ווער עלמיתן, עו (דף גלו. מד״ה

גליון הש"ם מיתני ובה"א לא ימחום. עיין בר"ן פרק י"ט דקנם לף נה:

מיו,

מלדא. יעד. מוסף רש"י

לעזי רש״י

שארד בכזית, לענין כל יכאה יכל ימלא בנווא עווי מגביהין. כידים מעל השלתן. עצמרת. קשין שליע דלויין לכלב. וקליפין. של לנחים, דלית להי לכיש מוקנה, דבית הלל אומרים מסלה את עליה, אבל לא יטלכיל הקליפין נידים, כרבי אין לנו. חין מני סומכין על משנחינו כמים בסים שנרה, אלא מוחלפת שיטהה וב"ש כר יהורה החלישין ומיהו שחנט לאי לתחבל בהמה קייתי חלה מיקלין הן לכהמה דמחכל

ללס כן, שכ קנה . ואת

תנבלה. שהחנגלה היים ולין הפמפות היפה שותדת לאדם, ואפרה

ביצה לם האכל. כי כיום. בנמרת מפרש טעמת: שאור ככויה. משום דהני תלת מילי הוו מקולי בית שמחי ומחומרי בית הלל גבי יו"ט תנא להו גבי הדדי. ובגמראים מפרש טעמייהו: כככוסכם.

ממרה: יחעור בדקר. פיל"ה בלע"ז: ועודים שהם שחע כו'. כדמפרש טעמא כגמ'ם כשיש לו דקר נעון מצעוד יום: שחפר כירה מוכן הוא. בגמראי בעי מאי האמר: בב" העומרם לאכילה. שאינה מוקלת: הוכלה דהפרת. חוכל שנפרד. וחבירי שבמנחות חבורי איכלין כמאן דמפרתי דמו וכן בשחיטת מולין (דף ענ.): לים להו מוקלה. דדלמא כר׳ שמעון סבירא להו דאמר בפרק [כירה] (שנת דף מד.) מותר השמן שבנר ושבקערה אסיר יו (דברי רבי יהודה) ור"ש מתיר: קא סלקא דעתין. להכי פרכינן מאי טעמייהו דבית שמחי דקח סלקה דעתין דחפי לר׳ שמעון דשרי במוקנה בנולד אסיר דאילו במיקצה סבירא ליה לא מקצי

אינים מדעמיה מידי דחזי ליה אכל נולד לא הוה ידע דנהוי דעתיה עלוים: ומי אמר רב נחמן סכי. דבית הלל כר" יהודה: מגביהין. בשכת מעל השלחן עלמות שחינן כארין לאכילה יקליפי אגחים ולא חיישינן למוקלה: וכים כלל אומרים. אין מטלטלין אימן בידים שמוקלה הן: פלפ משלק העבלפ. שיש תורת כלי עליה ומנערה: ואמר רב נחמן אנו אין לנו. בשיטת משנה זו לפי שמוחלפת שיטתה חלח כך שמעתי מרכותינו לכית שמאי כר׳ יהודה ומחתרי ובית הלל כרבי שמעון: מחסכין דלושין. מלושין לפני הבהמה ולם המרינן טרחם דלחו לורך הוח: ואת הנכילה לפני הכלבים. ואע"פ שנתנכלה בשבת דבין השמשות לא

היתה עומדת לאכילה כלבים אפילו

הכי שרי דלית לן מוקלה בשבת. הלכך

מגביהין מעל השלחן דמיירי בשכח

מוקים לבית הלל דנימרו כר' שמעון

כי היכי דלא תקשי הלכתא

אהלכתא דקיימת לן הלכה כסתם

משנה ש וקיימא נלון הלכה כבית

הללם: אכל גבי יום עוב. דאשכחן

רכי

כרכי

יהודה:

שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל ובית הלל אומרים "לא תאכל בית שמאי אומרים ישאור בכזית וחמץ בכבותבת ובית הלל אומרים זה וזה בכזית ייהשוחש חיה ועוף ביום פוב כית שמאי אומרים יחפור בדקר ויכסה יובית הלל אומרים ילא ישחום אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום ומודים שאם שחט שיחפור ויכסה שאפר כירה מוכן הוא: גמאי עסקינן אילימא בתרנגולת העומדת לאכילה מאי מעמייהו דבית הלל אוכלא דאפרת הוא אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים מאי טעמייתו דבית שמאי מוקצה היא ומאי קושיא דלמא בית שמאי לית להו מוקצה קא סלקא דעתין אפילו מאן דשרי במוקצה בנולד אסר מאי מעמייהו דבית שמאי אמר רב נחמן לעולם בתרנגולת העומרת לגדל ביצים ייודאית ליה מוקצה אית ליה נולר ורלית ליה מוקצה לית ליה נולד בית שמאי כר' שמעון ובית הלל כר' יהודה ומי אמר רב נחמן הכי והתנן כית שמאי אומרים יימגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין ובית הלל אומרים מסלק את המבלא כולה ומנערה ואמר רב נחמן אנו אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה ובית הלל כר"ש אמר לך רב נחמן גבי שבת יידםתם לן תנא כרבי שמעון דתנן "מחתכין את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים מוקים לה לבית הלל כרכי שמעון אכל

ביצה שנולרה בי"מ כש"א תאבל וכה"א לא תאכל. ולו"ת למלי לא תנא אוסרין ומתירין וכי חימא אוסרין משמע שאסור לעולם זה אינו דאמרינן לקמן (דף 1.) אפרוח שנולד בי"ט אסור והיינו ביומו זעוד דחמריען (לקתן ל:) מותר שמן שבנר רבי יחודה חיקר וסיינו

דוקם במימו יום ויש לומר דחי הוה סני אוסרין ומתירין הייחי אומר שמה שמתירץ הכילה היינו לטלטל אכל באכילה אסורה והכי אמרינן ולקמן דף כד.) גפי וכרי אחד שהביא דגים לפני רבן גמליאל ואמר מיתרים הם אלא שאין רצוני לקבל הימנו ימסיק מאי מוסרים לטלטל אבל באכילה אסורים ואם תאמר לבית הלל דאמרי לא סאכל אבל לעלעל שרי והא קי"ל (לקמן ה) דאף לטלטל אסור לכן פירש ר"י דנקט כי האי לישנא דסמם בינה לאכילה קיימא עוד יש לומר דנקט לבית שתאי תאכל משום דמשמע אכילה וטלטול דאין אכילה בלא טלטול ובית הלל אסרי אף בטלטול אלא אגב דנקטי ב״ש

תאכל נקטי אינהו לא תאכל: שאוד בכוית. לא שייך הכא מידי אלא מייתי כאן מלח מילי גבי יום טוב דבים הלל לחומרא

וב"ש לקולה:

אוכלא האפרת הוא. פירום אוכל הנפרד מן האוכל הוא דהבינה שטלדה נפרדה היא מן התרנגולת ואי בעי שחיט לה ואכיל כל שבנוה: דלמא בית שמאי לית להי מוקצה. מימה במתניי קאמל בהדיא דכית שמאי אית להו מוקצה דקתני ולקמן דף ים לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום ריש לומר דמוקלה דבעלי חיים חמיר טפי ומוקלה ניותר והתם הוא דאית לים מוקצה כדחוינא ר"ש דאע"ג דלית ליה מיקנה אים ליה (שכם דף מה) גבי גרוגרת ולמוקים דחתקלאי עפי: קא כלקא דעתין דאפי' מאן דמרי מיקצה כנולד אסיר. ל(ח מהלי איניש מאי דחזי ליה אבל בנולד לא היה ידע מאממול ומימה דהא רבי שמעון דשרי במוקנה שרי בנולד כדאמריכן בשבת (דף כם.) רבי

יהודה אותר אין תסיקין בשברי כלים

ור"ש מחיר אע"ב דהוי נילד יי"ל דלא למנו דמי דהאי נולד דהכא הרי נולד טפי שמחחילה לא היה בעולם אבל החם הכלי היה בעולם רק שנשכר וכן משמע נמי בעירובין ,דף מה: ושם) מיא בעיבא מיבלע בליעי ופריך כל שכן דהוי נולד ואסור ומאי פריך ודלמא ההוא כר' שמעון דהא רבי שמעון מחיר בטלד אלא ודאי היינו טעמא לדפרישית דכיון דבליעי לא היו כלל בעולם ואפי׳ ר׳ שמעון מודה דהאי נולד אסור:

מנבידרין מעל השלחן ענימות וקליסין. פ"ה שע"ג דחין לא למאכל אדם ולא למאכל בהמה ילא נהיכא דהא איכא בסיפא ושער של אפורין ושער של עדשים תפני שהן רארין למאכל בהמה לכך נ"ל שהם רארים למאכל בהמה כגון עלמוח רכים והליסי ספותים וכית הלל סברי כיון דלא חזי לממכל אדם לאש: ובית הלף אומיים מסדק את הביכדא ומנערה. חימה והלא היא בסים לדבר האסור דהא לא שכח הואיל יהניחם שם מדעתו ויש לוחר דלפירוש רבינו מם ניחא דפירש במסכח שבם יה לא הרי בסיס לדבר האסור אלא כשדעמו להניחם שם כל היום אי נמי כיון דיהוו שם אוכלין הוה ליה בסיס לדבר האסור ולדבר המותר ושרי סדמוכח פרק נועל (שם דף קמב) ועוד דאין זה מניח בכוונה דהם אינו חושש היכן יפלו: ד'תנן מחתבין את הדדועין דפני הבתפה יאת כוי. וא"ם היכי דמי אי בדלועין שהיו מחוברין בין השמשות בהא ודאי מודה ר' שמעון גזרה שמא יעלה ויחלוש ו"ל דמיירי בשלושין וסלקא דעתך דאסור דמשום להו אוכלין לפי שהן קשין והחחוך מרכך אותם: ואת הנבדה בו'. אנו לריכין לפרש שנתנכלה בשכח ימכל מהום סני להו בהדי הדדי דשע"ג דבדלישין לא הוי טעמא משום מוקלה כמו בנבלה משום דבשניהם שייך לשון מחסכין:

233

א מיין פיול מכלכות יים הלכת ים סמג לארן עה טושיע אייח פי תהיג סכיף א: ב ב מדי פיה מהלכות

עין משפם

נר מצוה

חמך ומלה הלכה כ מוכרת לרות סי" תמנ מעיף וו ב כ מיין סיינ מהלכום ייש

כלי א סמג לאיין עה טושים ליה פין מלה ספיף

ד ד נדי פכיו מהלכות שבת הלפה טו קמנ לשיין סה פושייע איים סיי שם פעיף מ: ה מיין פכים מהלי שנת כלכה יה שחנ

שם מושיע ליים פיי שכד מעיף י: לו מייי שם טוש"ע בם מעיף זו

רבינו חננאל

אתחיל מסכָת ביצה

בעורת גדול העיצה.

ביצה שנולדה כחם נוב.

נדים הלל איתריה לא

מאכל. אוכלא האיפרת

ן הואן. פירוש כגון אוכל

שנפרך אבר מאבר. מוקצה (פירין כל דבר

שאינו מוכן נקרא מוקצה.

נולה, פירוש כל דבר שלא

היים נקרא נולל. **או**קמה

יב נחמו למתניי בחרנגולת

העומרת לגרל ביצים.

מברש כדי שמעין דלית

ליה מיקצה, וב"ה כרו

יהודה האיה דיה מוקצה.

ואקשינו וכי אמר דב

ובות ברו יתודה, והא

רתנן בפרק נוטל אדם

את בנו, בייה אומרים

מגביהיי מעל השלח<u>ו</u>

עצמות וקליפין וכש"א

מפלק את הטבלא כר.

(נ"א: ומנעדה. ואמר מב

מחמן אנו אין לני אלא

בית שמאי כדו יהודה

ובית הלל כרי שמעין]

ושרקינן בתו פחמא אולינן, בשכת רסתם לי

ליה מוקצה, יקודל כיותיה

בהילכתא כסחמא ונ"א:

האר סתמאן, אולימנא

לבויה כיוחיה, משום

ייל דילכתא כסחם (משנהן, כי חיכי דלא

חקשי הילכתא אהילכחא.

איפלא ישמעינו